

ÎNCHEIERE

21 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinînd, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Filip Leonora,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Leonorei Filip împotriva Serviciului Arhivă al Ministerului Justiției cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Ministerul Justiției, casată hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015 și pronunțată o nouă hotărîre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă

La 25 februarie 2015, Filip Leonora a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Arhivă al Ministerului Justiției cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta Filip Leonora a indicat că la 29 decembrie 1990 a încheiat căsătoria cu Momotiu Valerii, din viața în comun s-a născut fiica-Momotiu Liudmila, a.n. 24 mai 1989. Prin hotărîrea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 22 aprilie 2009 căsătoria a fost desfăcută.

Susține reclamanta că în timpul căsătoriei în urma procesului de privatizare a dobîndit în proprietate apartamentul nr. 111 din mun. Chișinău, str. P. Zadnipru 7, împreună cu soțul și fiica. La 27 iulie 1995 a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire în proprietate privată a apartamentului nr. 111 din mun. Chișinău, str. P. Zadnipru 7. La privatizarea locuinței au participat toți membrii familiei, inclusiv dînsa-Leonora Filip (soție) și Momotiu Liudmila (fiică).

Declară că potrivit datelor din registrul bunurilor imobile al ÎS „Cadastru”, cu drept de proprietate asupra bunului imobil nr. 111 din mun. Chișinău, str. P. Zadnipru 7, sunt înregistrate doar două persoane Momotiu Valerii și Momotiu Liudmila, dînsa din motive neîntemeiate nefiind inclusă ca proprietar al bunului imobil susmenționat.

Menționează că prin răspunsul Oficiului Cadastral din 05 februarie 2014 a fost informată că pentru a fi inclusă în Registrul bunurilor imobile este necesar să solicite de la Serviciul Arhivă al Ministerului Justiției eliberarea duplicatului certificat

corespunzător al contractului de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. 111, str. Petru Zadnipru 7, mun. Chișinău.

La 19 februarie 2015 prin răspunsul la cererea prealabilă adresată Serviciului Arhivă al Ministerului Justiției i-a fost comunicat că dreptul de a primi informații din arhiva notarială îl au persoanele în numele cărora au fost îndeplinite actele notariale respective.

Cere Filip Leonora obligarea Serviciului Arhivă al Ministerului Justiției să-i elibereze duplicatul contractului de vânzare-cumpărare nr. 5-5855 din 27 iulie 1995.

Prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015, acțiunea a fost admisă și obligat serviciul Arhivă al Ministerului Justiției să elibereze Leonorei Filip duplicatul - certificat corespunzător al contractului din 27 iulie 1995 de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată, perfectat pe numele lui Momotiuc Valerii, înregistrat cu nr. 5-5855.

Constată prima instanță că deoarece petiționara este lipsită de posibilitatea de a obține pe altă cale duplicatul documentului necesar pentru a-și apăra interesele și drepturile sale legitime, lezate prin acțiunile lui Momotiuc Valerii, cererea urmează a fi admisă și pîrîtul urmează a fi obligat la eliberarea necondiționată a duplicatului contractului de vânzare-cumpărare solicitat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016, a fost admis apelul declarat de către Ministerul Justiției, casată hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015 și pronunțată o nouă hotărîre de respingere a acțiunii.

Curtea de Apel Chișinău a ajuns la concluzia că prima instanță neîntemeiat a admis acțiunea și a dispus obligarea Serviciului Arhivă al Ministerului Justiției să-i elibereze actul solicitat, deoarece potrivit art. 7 alin. (4) al Legii cu privire la notariat dreptul de a primi informații din arhiva notarială îl au persoanele în numele cărora au fost îndeplinite actele notariale, reclamanta nefiind lipsită de dreptul de a se adresa la Agenția de privatizare pentru a primi extrasul din hotărîrea de privatizare ori lista persoanelor care au participat la acest proces, în caz de necesitate de a demonstra dreptul pretins.

La 15 aprilie 2016, în termenul prevăzut de art. 434 CPC, Filip Leonora a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016 cu menținerea hotărîrii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015.

În susținerea recursului Filip Leonora a invocat legalitatea și temeinicia hotărîrii instanței de fond care se întemeiază numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanța de judecată și pe probele cercetate în cadrul ședințelor judiciare în strictă conformitate cu legea.

Mai menționează că conducîndu-se de indicațiile instanței de apel, prin intermediul reprezentantului său, avocatul Bulgaru Anatol, s-a adresat cu o interpelare către Direcția generală economie, reforme și relații patrimoniale a Consiliul municipal Chișinău și la 31 martie 2016 a primit extrasul din hotărîrea nr. 75 din 14 iunie 1995 a Comisiei pentru privatizarea fondului de locuințe prin care se confirmă participarea sa la privatizarea apartamentului nr. 111 din str. Petru Zadnipru 7 mun. Chișinău.

La 06 iulie 2016, în adresa intimatului Ministerul Justiției a fost expediată copia recursului declarat de către Filip Leonora cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit de lege.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Filip Leonora este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Filip Leonora nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Nu poate fi reținut ca motiv al admisibilității recursului argumentul Leonorei Filip precum că hotărîrea primei instanțe este legală și întemeiată fiind bazată pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanța de judecată și probele cercetate, or circumstanțele și probele pricinii urmează a fi cercetate prin prisma legii aplicabile fără a depăși cadrul legal.

Mai mult ca atât, recurenta invocă ca argument al recursului faptul că a urmat indicațiile sugerate în decizia instanței de apel, și anume în vederea demonstrării dreptului pretins a solicitat și a primit de la Consiliul mun. Chișinău, Direcția generală, economie, reforme și relații patrimoniale extrasul din hotărârea nr. 75 din 14 iunie 1995 a Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ și lista persoanelor care au participat la acest proces, respectiv, prin aceste acțiuni recurenta a recunoscut legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel.

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și de drept procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar și nu temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Filip Leonora ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Filip Leonora se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic